

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: A. A., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času bytem X,
zastoupená: Mgr. et Mgr. Jan Jung, advokát, se sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 1.11.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2022 č.j. OAM-584/ZA-ZA10-D07-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19.9.2022 č.j. OAM-584/ZA-ZA10-D07-2022 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 8.228,-Kč k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. et Mgr. Jana Junga na účet číslo 2104448095/2700, VS 16242022, ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 1.11.2022 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2022 č.j. OAM-584/ZA-ZA10-D07-2022, jehož kopie byla připojena a kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k

posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen **Nařízení**), je Polská republika (dále jen **Polsko**).

2. V žalobě žalobkyně nejprve uvedla, že hlavními důvody podání žaloby je zejména důvodná nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nesprávném posouzení řešené otázky a nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí vzniklého na základě vlastního uvážení žalovaného, které je vzhledem k účelovému výkladu zákonných norem procesně i fakticky aktuálně nepřesné.

Zprvu žalobkyně poukázala na ustálený názor co do smyslu aplikované normy, roz. posledního platného Nařízení, Dublinského systému na její konkrétní případ. V průběhu řízení poukázala žalobkyně na skutečnost, že v aktuální postcovidové světové situaci, v jejím případě zasažené především otevřenou válečnou agresí Ruska na území Ukrajiny, může být formální aplikace Dublinského systému zřetelně nevhodná. Dále upozornila, že Nařízení je již 8 let staré. V průběhu řízení se žalobkyně pokoušela žalovaného přimět k osobnímu, až individuálnímu přístupu k jejímu případu, avšak bez jakékoliv zřetelné odezvy. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného zcela absentuje jakýkoliv vlastní přidaný aspekt k tvrzením žalobkyně, co do nevhodnosti aplikace označené normy EU na jeho případ, resp. na aktuální azylovou situaci v Polsku.

Žalobkyni je obecně známo, že na konci roku 2021 Rada EU schválila „Pakt o migraci a azylu“ a nově schválené mandáty o nařízení o Eurodacu a prověřování, kde je sice po novu počítáno např. s jistou vis major ve formě celosvětové pandemie, jak v případě SARS-CoV-2, avšak nikoli s mezinárodním otevřeným válečným stavem mezi Ruskem a Ukrajinou. Tento trend měl žalovaný především ve svém řízení přesně vymezit. S tímto ohledem by měly správní orgány EU, rozhodující o azylech, resp. lépe o životech každého jednoho žadatele z území Ruska nebo Ukrajiny zřetelně počítat. Nutno předpokládat, že na toto vážné téma začnou v blízké budoucnosti vznikat napříč celou EU judikáty, které budou prolamovat a posouvat kritéria stanovené aktuálně platnou legislativou EU, resp. Nařízením, přičemž tato skutečnost jistě povede k úpravě provádění označené normy EU. Doposud tomu tak ve správních řízeních vedených ČR s obdobnými žadateli, jakým je žalobkyně, však není. Žalovaný postupuje strojově a metodicky dle ustáleného původního znění normy EU z roku 2013.

Také bylo uvedeno, že v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vzorově pracuje s faktickými informacemi podporujícími jeho rozhodnutí. Zcela precizně vždy ohraničí řešené otázky, kdy s odkazem na příslušnou dikci normy uvede důvody, proč v případě žalobkyně nevyhovuje jeho žádosti. Obecně zcela procesně formálně tak žalovaný rozhoduje o životě žalobkyně. S odkazem na taxativní vymezení pravidel, zakotvených v dikci normy, odhlíží žalovaný od výjimečnosti lidského života, když právě takový účel zachování základního principu bytí by mělo žalované chránit. Postup žalovaného pouze zcela formálně dle zákonných dispozic vnímá žalobkyně jako nesprávný a nezákonný postup správních orgánů obecně. V otázce tzv. přepjatého formalismu již dříve rozhodoval např. Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**), viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003 - 56.

Za důvodné pochybení žalovaného považuje žalobkyně především nedostatečnou a opět zcela obecnou argumentaci žalovaného při přezkumu systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení v Polsku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný věnuje tématu systémových nedostatků nedostatečný prostor. Žalovaný prezentuje pouze obecnou metodiku, která je v Polsku v azylovém řízení běžná a v souladu se zákonem a

kteřá se ve smyslu práva EU víceméně neliší od té v ČR. Žalovaný používá konkrétní údaje o kapacitách volných míst v azylových střediscích, které jsou však z roku 2020 a které jsou především před válkou na Ukrajině. Závěr této nejdůležitější části odůvodnění svého rozhodnutí pak staví žalovaný na vlastní úvaze.

Žalobkyně uvedla, že ve svém písemném vyjádření z 1.9.2022 neskrývaně uvedla, že dlouhodobé vízum udělené Polskou republikou bylo pouze vstupenkou do EU, přičemž účelově šlo o možnost bytí v ČR společně se svým druhem, který je také v průběhu řízení opakovaně označován. V době platnosti víza žalobkyně v Polsku ani nikde jinde nikdy nepracovala. V Polsku se zdržovala krátce pouze při příletu do EU a následně při jednání se zastupitelským úřadem Maďarska. Naopak v ČR, kde má žalobkyně své příbuzné, se kterými udržuje aktivní vztah a s druhem tvoří fungující společnou domácnost na hlášené adrese žalobkyně. Žalobkyně i její druh pocházejí z Dagestánské republiky, která je však součástí Ruska a jsou spolu platně sezdáni dle práva jejich země, která však nemá plnou autonomii, a tak sňatek není podle práva Ruska ani EU plně uznatelným. Následně žalobkyně uvedla, že během správního řízení řádně a včas označila jako důkaz výslech svého druha, pana E. M., nar. X, který měl o shora označených skutečnostech podat svou výpověď. I přes skutečnost, že v průběhu osobního jednání se správním orgánem byl tento úkon přislíben, následně nebyl proveden. Především však odůvodnění napadeného rozhodnutí o neprovedení označeného důkazu zcela abstrahovalo ve svém rozhodnutí. Takové procesní pochybení považuje žalobkyně za nepřezkoumatelné a chybné.

Dále žalobkyně uvedla, že doposud nikdy neměla žádný problém v Polsku stran jejího působení v této zemi, avšak to vše bylo vždy v době před zahájením válečného konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou. Žalobkyně je občankou Ruska, přičemž její nucený pobyt v „proukrajinském“ Polsku je aktuálně skutečně tématem pro daleko pečlivější šetření, než jaké žalovaný v průběhu procesu svého správního řízení provedl. Situace ve věci válečného konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou se navíc vyhrocuje každý den, aktuální částečná mobilizace Ruska je toho jasným důkazem, kdy tento trend šlo v době správního řízení zřetelně předpokládat. Takováto mobilizace by se především týkala i žalobkyně. Žalovaný tak nemohl své rozhodnutí opřít o obecná fakta, o několik let staré číselné údaje a o mezinárodní úmluvy z poloviny minulého století, když přesně takový skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo zejména vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, s ohledem na aktuální eskalaci války na Ukrajině. Takový stav je nedostatečný a žalovaný se tímto postupem dopustil vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**). K tomuto žalobkyně navíc poukázala na rozsudek NSS ze dne 27.10.2004, čj. 5 Azs 125/2004-54.

Informace, které žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se ukrajinských uprchlíků do Polska od počátku válečného konfliktu, v žalobkyni pouze podporují její strach nuceného přemístění a dále k tomuto uvedla, že není občankou Ukrajiny ale Ruska. Ke své důvodné obavě z přemístění žalobkyně uvedla dvě prokazatelné skutečnosti, které lze jednoduchou rešerší získat z veřejně přístupných informačních zdrojů, a které měl především sám žalovaný, mimo další přesnější informace, ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), vyhledat a použít v rozsahu správního řízení ve věci žalobkyně. Za prvé, že Hnutí AMNESTY INTERNATIONAL vydalo svůj report mapující migrační situaci v Polsku a na polsko-běloruské hranici. Označený report byl publikován dne 20.4.2022, tedy již za doby trvání války na Ukrajině. Ten přednostně uvádí, že polské úřady porušují v

přeplněných detenčních střediscích práva žadatelů o azyl například prováděním osobních prohlídek, při kterých se žadatelé o azyl musí svlékat, a jiným ponižujícím zacházením. Za druhé informační portál „zitrek.cz“ zveřejnil dne 24.9.2022 článek, který nese název „Další stát se rozhodl nepodat pomocnou ruku: Polsko neposkytne azyl prchajícím Rusům před mobilizací“. V obsahu článku je především uvedeno, že tři pobaltské státy tvrdí, že nejsou připraveny automaticky nabídnout azyl Rusům, kteří utíkají před mobilizací do armády, a doufají, že nespokojenost s ruskými úřady místo toho vzroste na ruském území. Nyní se k těmto státům přidalo i Polsko. V kontextu shora uvedených aktuálních informací žalobkyně pouze doplňuje, že EU zřetelně zdůraznila, že žádosti Rusů o azyl by měly být posuzovány případ od případu, když nyní tomu tak na území Polska není. Měla by být zohledňována nejen základní práva a zákony týkající se azylového řízení, ale také geopolitické faktory a bezpečnostní rizika. K tomuto žalobkyně citovala rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22.7.2016, č.j. 33 Az 8/2016-25 a poukázala na působnost platné zásady non-refoulement, se kterou žalovaný nikterak nepracoval.

Na závěr žalobkyně opětovně upozornila na čl. 17 Nařízení, který žalovaný neaplikoval z důvodu bezproblémového dřívějšího pobytu žalobkyně v Polsku, který žalovaný předpokládá i nyní, vzhledem k tomu, že žalobkyně je zdravá ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu vlastně nezranitelný. Jak již bylo výše uvedeno taková argumentace je dle žalobkyně absolutně nedostačující a nemůže zejména nadále obstát. Dále žalobkyně citovala rozsudek NSS ze dne 12.9.2016, č.j. 5 Azs 195/2016-22. Proto navrhla žalobkyně, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2022 v plném rozsahu zrušil, rozhodovanou věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení do tří dnů ode dne právní moci rozsudku.

3. **Žalobkyně společně s žalobou požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.** Její návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 1.12.2022 č.j. 16 Az 24/2022-27.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 19.9.2022 č.j. OAM-584/ZA-ZA10-D07-2022** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení, je Polsko. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že žalobkyně podala dne 13.6.2022 žádost o mezinárodní ochranu (dále jen **žádost**). Dne 17.6.2022 poskytla žalobkyně údaje k žádosti a konkrétně sdělila, že přicestovala do EU dne 14.9.2021 na základě víza Polska, které ji opravňovalo k práci. Pobývala nejprve v Polsku a občasně navštěvovala svého přítele v ČR. Přítel ji také navštěvoval v Polsku. Z Polska následně odcestovala dne 23.5.2022 a následně pobývala s přítelem v Karlových Varech. V minulosti nepobývala na území EU. Je svobodná a bezdětná. Před vypršením platnosti víza Polska se neúspěšně snažila o získání víza Maďarska. O mezinárodní ochranu v minulosti nežádala v jiném členském státě EU. Nepotýká se s žádným zdravotním problémem a neužívá pravidelně léky. Důvodem její žádosti je obava z branné povinnosti. Vzhledem k profesi zdravotnice je možná její účast na ozbrojeném konfliktu. Nesouhlasí v tomto směru s politikou Ruska. Chtěla by s přítelem uzavřít sňatek. Svou totožnost a státní příslušnost prokázala cestovním dokladem Ruska č. 76 3238914 platným do dne 29.7.2030.
Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 17.6.2022 (dále jen **Pohovor**) v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. V průběhu Pohovoru žalobkyně uvedla, že si vyřídila vízum Polska, aby byla blíže svému příteli.

Vízum ČR nezískala, proto si opatřila vízum Polska. V Polsku pobývala bez zaměstnání, podporoval ji její přítel E. M. (nar.: X), který pobývá v ČR na základě uděleného oprávnění k trvalému pobytu. Před rokem 2021 v EU nepobývala. V průběhu svého pobytu v Polsku se nesetkala s žádným problémem. Z Polska odcestovala kvůli příteli a dalším příbuzným. Žalobkyně četla a rozumí poučení o tzv. Dublinském systému, které bylo součástí výzvy k dostavení se ke správním úkonům. Důvodem, pro který by raději setrvala na území ČR k vyřízení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou její příbuzní. V ČR se nachází kromě jejího přítele také sestra její babičky a její tři dcery. Dalším důvodem je polský jazyk, který neovládá. Jiné důvody, pro které by nemohla cestovat do Polska, nemá.

Dále bylo uvedeno, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 Nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Z toho důvodu žalovaný nejdříve zkoumal, zda vůbec je dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobkyně. V souladu s čl. 7 Nařízení přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti žalobkyně. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Nejprve žalovaný přistoupil ke zhodnocení čl. 8 Nařízení a uvedl, že žalobkyně je osobou zletilou a tedy toto kritérium nelze v jejím případě aplikovat. K čl. 9 Nařízení žalovaný uvedl, že jak vyplývá ze samotné žádosti žalobkyně, na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny požívající mezinárodní ochrany, a tento článek nelze tedy aplikovat. Z žádosti žalobkyně vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobkyně, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Kritérium v čl. 10 Nařízení tudíž nelze v případě žalobkyně aplikovat. Žalovaný dále uvedl, že z žádosti vyplynulo, že na území členských států EU nepobývají žádní její rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci. Kritérium v čl. 11 Nařízení tudíž nelze v případě žalobkyně o mezinárodní ochranu aplikovat. Následně žalovaný konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně byla dne 13.6.2022, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území ČR, držitelkou víza č. 101220459 vydaného Polskem dne 6.9.2021 v Moskvě s platností ode dne 8.9.2021 do 2.2.2022, počtem 148 dní pobytu a možností více vstupů. V případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení.

S ohledem na toto ustanovení se žalovaný zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 13.6.2022. Žalovaný následně popsal informace zjištěné z výše uvedených podkladů. Dále uvedl, že na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické

nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy EU. Rovněž skutečnost, že v Polsku požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani žalobkyni nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále sdělil, že od ruské invaze na Ukrajinu 24. února uprchlo do země až 2,5 mil. ukrajinských uprchlíků a shrnul postup Polska, týkající se ukrajinský uprchlíků. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 21.6.2022 Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v ČR. Dne 7.7.2022 obdržel správní orgán informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.

V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 25.8.2022 žalobkyni dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobkyně svého práva prostřednictvím svého právního zástupce využila a sdělila, že se seznámí podrobně s předloženými podklady pro rozhodnutí. Ve stanovené lhůtě si žalobkyně přála předložit další dokumenty relevantní pro správní řízení. Jiné skutečnosti si žalobkyně nepřála správnímu orgánu sdělit. Dne 5.9.2022 obdržel správní orgán dokument „Žádost o udělení mezinárodní ochrany dle z. č. 325/1999 Sb., o azylu“ ze dne 1.9.2022, ve kterém žalobkyně uvádí, že si vyřídila vízum Polska pouze účelově z důvodu přicestování do prostoru EU za svým přítelem. Do Polska cestovala jen z důvodu dodržení podmínek uděleného víza. V Polsku se pokusila legalizovat svůj další pobyt žádostí o udělení pobytového víza Maďarska. Žalobkyně zopakovala, že má na území ČR příbuzné a přítele, k prokázání těchto skutečností je možné přistoupit ke svědecké výpovědi přítele. Prostřednictvím svého zmocněného zástupce žalobkyně požádala o aplikaci čl. 17 Nařízení, dle něhož se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Rovněž bylo uvedeno, že žalobkyně se nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. Nenáleží do žádné kategorie zranitelných osob ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V ČR doposud dlouhodobě nepobývala a nemá zde zformovány žádné kulturní vazby, nevyjádřila žádné konkrétní výhrady k vedení azylového řízení ani svému pobytu v Polsku. Na území ČR se nenachází žádní její rodinní příslušníci uvedení v čl. 2 odst. g) Nařízení a není osobou, která by měla vyživovací povinnosti vůči

nezletilým rodinným příslušníkům. Žalovaný nezpochybnil přítomnost jejího přítele a dalších příbuzných na území ČR. Jak žalobkyně uvedla, v minulosti pobývala na území Polska podporována a pravidelně navštěvována přítelem. V souvislosti s pobytem v Polsku se nesetkala s žádným problémem. Žalovaný je přesvědčen, že odcestování do Polska k vyřízení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebude představovat nepřiměřený zásah do realizace jejího rodinného života. Zároveň takto koncipované rozhodnutí neznemožňuje v budoucnu realizaci jejího pobytu na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

Žalovaný k tomuto dále citoval rozsudek NSS č.j. 5 Azs 46/2008 – 71 ze dne 28.11.2008, který dovodil, že právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může dosáhnout nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Dále lze z uvedeného rozsudku dovodit, že samotné vycestování cizince neznemožňuje samotnou následnou žádost o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců disponuje ustanovením, které je primárně určeno k ochraně práva cizince na soukromý a rodinný život. Dále žalovaný citoval rozsudek NSS č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, který se věnuje především důvodům pro udělení mezinárodní ochrany a právu na soukromý a rodinný život také v kontextu zákona o pobytu cizinců.

Následně se žalovaný věnoval možnosti přemístění žalobkyně v souvislosti s epidemií COVID-19 a uvedl, že toto přemístění bude provedeno v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas. Správní orgán v tomto smyslu vede s ostatními členskými státy dialog a sleduje aktuální hygienická opatření. Samotné přemístění bude provedeno za splnění platných hygienických opatření. Správní orgán proto konstatoval, že nenašel relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení.

Dle čl. 18 Nařízení je Polsko povinno převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na základě výše uvedeného žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost žalobkyně na území ČR shledal nepřipustnou, proto správní řízení o této žádosti bylo v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.11.2022** mimo jiné uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobkyně a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, mezinárodní závazky ČR či zásady správního řízení a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Odkázal také na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost, výpověď žalobkyně, na napadené rozhodnutí. Žalovaný se zabýval všemi fakty, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla, a v této souvislosti zjistil, že postupoval v souladu se zákonem. Správní orgán si také obstaral dostatečné množství podkladů a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, aby mohl předmětné rozhodnutí vydat. Z obsahu spisových materiálů a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Polsko dne 7.7.2022 uznalo svou příslušnost k posouzení této žádosti. Žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně závazného Nařízení. Z obsahu napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný ve věci provedl dostačující dokazování a věc žalobkyně posuzoval ve vztahu k článkům Nařízení, toto rozhodnutí je také podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Žalovaný zopakoval odůvodnění týkající se Polska jakožto bezpečné země, která dodržuje lidská práva a právní předpisy. Dále

žalovaný uvedl, že pokud bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum Polskem, byla povinna v této zemi po určenou dobu zůstat, přičemž záležitosti ohledně jejího sňatku není předmětem tohoto řízení, stejně jako mobilizace na území Ruska či probíhající válečný konflikt na Ukrajině. Žalobkyně se nyní také nebude vracet za polsko-běloruskou hranici, nýbrž do polského vnitrozemí. V podané žalobě si právní zástupce rovněž stěžuje na skutečnost, že Polsko neposkytne azyl prchajícím Rusům před mobilizací, avšak ze zprávy České Tiskové Kanceláře ze dne 25.9.2022 je zřejmé, že ani ČR osobám, které se hodlají vyhnout mobilizaci, neposkytne humanitární víza. V Polsku ročně požádá o udělení mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků, nadto v tomto roce statisíce Ukrajinců, což také nesvědčí o nějakých obavách cizinců z tamního azylového systému. Z veškerých dostupných informací týkající se azylové procedury v Polsku nevyplývá, že by zde docházelo k systémovým nedostatkům, které by žalobkyni vystavily zacházení odporujícímu čl. 4 Listiny základních práv EU. Dle názoru žalovaného se otázce případných systematických nedostatků v tamní azylové proceduře zabýval správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem. K tomuto žalovaný zopakoval část odůvodnění týkající se toho, že na úrovni EU, ani na úrovni OSN, nedošlo k vydání žádného rozhodnutí, že by v Polsku docházelo k systematickým nedostatkům řízení ve věci mezinárodní ochrany či dokonce nelidského či ponižujícího zacházení. Skutečnost, že je Polsko „proukrajinsky“ orientovaným státem nemá vliv na podanou žádost - ČR je také silně „proukrajinsky“ zaměřenou zemí. Žalobkyně rovněž nedoložila, že by jí byl ze strany žalovaného přislíben výslech jejího druhu, toto sdělení působí nevěrohodně. Dle přesvědčení žalovaného tedy ani žalobkyni nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany či ve spojitosti se zajištěním podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Závěrem žalovaný nesouhlasil s názorem, že by vydané rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, neboť podle ustálené judikatury NSS je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých tento učinil závěr, jenž je v rozhodnutí vysloven. Tato nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro něž bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat, což však není tento případ. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19.9.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.11.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 19.9.2022 právnímu zástupci žalobkyně předáno dne 17.10.2022.
7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75

odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

8. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2022 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobkyně ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Dle **§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
10. Podle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Dle **čl. 12 odst. 2 Nařízení** pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle **§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.** žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
12. Dle **§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.** soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.
13. Podle **§ 78 odst. 1 s.ř.s.** je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.
14. Dle **§ 68 odst. 3 správního řádu** v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
15. V daném případě se zdejší soud nebude vyjadřovat k uplatněným k žalobním bodům, jelikož shledal, že napadené rozhodnutí vykazuje vady řízení spočívající v tom, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s návrhem na provedení důkazu, který žalobkyně navrhla ve správním řízení, tedy nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a tím se stal obsah rozhodnutí i pro nedostatek důvodů částečně nesrozumitelným. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně v průběhu správního

řízení dne 1.9.2022 prostřednictvím svého právního zástupce navrhla ve svém podání s názvem „Žádost o udělení mezinárodní ochrany dle z. č. 325/1999 Sb., o azylu, vyjádření zmocněného zástupce“ provedení důkazu svědeckým výsledkem pana E. M., přítele žalobkyně. Tento výsledek navrhla především k prokázání tvrzených skutečností týkajících se jejího soukromého a rodinného života na území ČR, které mohou být rozhodující při rozhodování o přemístění do jiného státu EU.

16. Žalovaný ve svém rozhodnutí k tomuto návrhu uvedl pouze, že „K prokázání těchto skutečností je možné přistoupit ke svědecké výpovědi přítele.“ Žalobkyně však jednoznačně navrhla provedení tohoto důkazu.
17. Z rozsudku NSS ze dne 18.11.2015 č.j. 2 As 142/2015-51 vyplývá, že „Správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a nemusí akceptovat důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny.“ To platí i v tomto případě. Žalovaný v rozhodnutí neuvedl ani skutečnost, že k navrženému pohovoru nepřistoupil a ani z jakého důvodu tak neučinil. Soud shrnuje, že žalovaný měl buď navržený výsledek provést, nebo odůvodnit, proč považuje daný důkazní návrh za bezpředmětný či nadbytečný, což však neučinil. Tím se stalo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
18. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem shora uvedeným byla žaloba žalobkyně shledána důvodnou pro vady řízení, proto soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí ze dne 19.9.2022 zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 1, 4 a 7 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (**výrok I. rozsudku**). Žalovaný tedy provede navržený důkaz, tj. vyslechně jako svědka přítele žalobkyně Emina Medzhidova, nebo dostatečně srozumitelným způsobem zdůvodní, proč není nezbytně potřebné předmětný výsledek provést, případně provede další úkony, pokud vyvstane jejich potřeba a poté ve věci rozhodne.
19. Žalobkyně mající ve věci plný úspěch má dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobkyně dne 21.12.2022 uplatnila náhradu nákladů řízení skládající se z odměny advokáta za tři úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a doplnění žalobního návrhu), ale soud shledal, že uplatněné doplnění žalobního návrhu nelze považovat za úkon právní služby, jelikož byla soudu toliko zaslána kopie smlouvy. Soud proto přiznal náhradu nákladů řízení podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 14a odst. 1 advokátního tarifu, tj. vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen **AT**), včetně náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 AT ve výši 300,-Kč za každý úkon, tj. celkem 6.800,- Kč. Odměna advokáta a náhrady byly navýšeny o částku 1.428,-Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrady odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), z částky 6.800,-Kč. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tedy činí 8.228,-Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. et Mgr. Jana Junga, a to na účet č. 2104448095/2700, VS 16242022 (**výrok II. rozsudku**). Soud se zároveň omlouvá za písařskou chybu v tzv. zkráceném rozsudku vyhlášeném dne 22.12.2022 č.j. 16 Az 24/2022 – 34 na úřední desce soudu, kde byla nedopatřením uvedena částka 12.342,-Kč místo správné částky 8.228,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. prosince 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně